

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119466786
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6119466786.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom 831 04 Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, v konaní zastúpený JUDr. Oskar Chnápko, advokát so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Komenského 3, IČO: 45 018 201, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D., C. D. XXX, za účasti osobitného subjektu: Spotrebiteľské Centrum, so sídlom 068 01 Medzilaborce, A. Warhola 33, IČO: 42 249 708, o zaplatenie 15 664,11 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 18.4.2023 č.k. 7Csp/15/2020-332 v spojení s opravným uznesením zo dňa 2.10.2023 č.k. 7Csp/15/2020-384, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok III.) a v časti o nároku na náhradu trov konania (IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie o návrhu žalovaného na prerušenie konania zastavil. Konanie v časti o zaplatenie 1.117,70 eura a v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 9,- eur zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,74 eura. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu so žalovaným dňa 17.9.2014 uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 15.000,- eur. Žalovaný úver riadne nesplácal, preto žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 12.2.2018 a požiadal žalovaného o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 16.143,50 eura. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, žalovaný ešte čiastočne záväzok splnil, na základe ktorého žalobca dňa 4.10.2020 doručil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1.117,70 eura. Z uvedeného dôvodu preto súd v tejto časti konanie zastavil. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 145 ods. 2 CSP, § 146 ods. 1 CSP, ako aj ust. § 52 a nasl. OZ, § 39 OZ, § 524 ods. 1,2 OZ, ako aj ust. § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 7 ods. 1, § 9 ods. 1,2, § 11 ods. 2 a § 17 ods. 1 citovaného zákona.

1.2.Žalovaný v priebehu konania žiadal, aby súd konanie prerušil. Tento svoj návrh v priebehu konania vzal späť, preto súd zastavil konanie o návrhu žalovaného na prerušenie konania.

1.3.Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na základe zmluvy o úvere zo dňa 17.9.2014 právny predchodca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 15.000,- eur a žalovaný sa zaviazal, že úver bude mesačne splácať po 228,24 eura v 120 mesačných splátkach, vždy do 20. dňa ktorého mesiaca, pri výške úrokovej sadzby 11,9 % ročne. Žalovaný sa zaviazal podľa zmluvy o úvere, že prvú splátku zaplatí dňa 20.10.2014, dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 20.9.2024. Žalovaný úver riadne a včas nesplácal, a preto veriteľ – Poštová banka, a.s., dňa 15.1.2018 vyzvala žalovaného, aby zaplatil pohľadávku, vyplývajúcu zo zmluvy o úvere, ktorá je po lehote splatnosti

vo výške 2.592,81 eura, v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Žalobca v súdnom konaní preukazoval podacím hárkom, že výzvu zo dňa 15.1.2018 podal na poštový úrad dňa 16.1.2018. Súd zistil, že pre podanú zásielku Slovenská pošta - Sledovanie zásielok v informačnom systéme neviduje žiadne údaje. Poštová banka a.s. ako veriteľ dňa 12.12.2018 oznámila žalovanému, že zmluva sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu k uvedenému dňu, a preto vyzvala žalovaného, aby sumu vo výške 16.143,47 eura zaplatil do 10 dní od doručenia oznámenia o zosplatnení. Žalobca preukazoval, že oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 12.2.2018 podal na poštový úrad podľa podacieho hárku dňa 13.2.2018 a súd zistil, že Slovenská pošta pod podacím číslom takúto zásielku v informačnom systéme neviduje. Z obsahu zmluvy o úvere je zrejmé, že ku dňu postúpenia nebola pohľadávka splatná, nakoľko dátum konečnej splatnosti podľa zmluvy bol ku dňu 20.9.2024, preto bolo potrebné v súdnom konaní žalobcom preukázať, že pohľadávka zmluvy o úvere sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti.

1.4.V ust. § 45 ods. 1 OZ sa upravuje režim doručovania hmotnoprávných úverov v zmysle uvedeného ustanovenia, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Jedná sa o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Slovné spojenie "dostane do dispozičnej sféry" nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Je tu potrebné poukázať na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, považuje sa prejav vôle za účinný, nie je pritom podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Dôkazné bremeno o doručení vždy zaťažuje odosielateľa. Na to, aby žalobca riadne preukázal v súdnom konaní zosplatnenie pohľadávky zo žalovanej úverovej zmluvy, musel by preukázať, že výzvu zo dňa 15.01.2018 a oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 12.02.2018 doručil do dispozičnej sféry žalovaného, a teda, že pri zosplatnení úveru postupoval podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca v konaní nepreukázal účinné doručenie výzvy zo dňa 15.01.2018 a tiež ani oznámenie o predčasnom zosplatnení pohľadávky zo dňa 12.02.2018. Žalobca nepredložil o týchto skutočnostiach súdu žiadny vierohodný doklad. Preto je možné konštatovať, že zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je neplatné, pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok je neplatným právnym úkonom, nakoľko k postúpeniu nedošlo v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré úkony bolo potrebné doručiť do dispozičnej sféry žalovanému a túto skutočnosť relevantnými dôkazmi preukázať súdu. Súd je v konaní vždy povinný skúmať vecnú legitimitáciu strán sporu. Vzhľadom k tomu, že ku dňu postúpenia 14.04.2021 mohol byť postúpený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, buď tak, že pohľadávka bola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, čo nie je tento prípad, nakoľko konečná splatnosť úveru mala nastať až 20.09.2024 alebo sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade síce došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá pohľadávka sa ale nestala splatnou, a preto takéto postúpenie pohľadávky je absolútne neplatným právnym podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože postúpenie pohľadávky, ktorá nebola splatná a vyplývala zo spotrebiteľskej zmluvy je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Keďže došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, u žalobcu absentuje aktívna vecná legitimitácia, ktorá viedla k zamietnutiu žaloby.

1.5.Ďalej konštatoval, že nárok žalobcu vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto sa zaoberal aj tou skutočnosťou, či zmluva má všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a tiež či pôvodný veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Keďže v zmluve o úvere bolo uvedené, že mesačný príjem žalovaného je 470 eur a platí úvery a pôžičky vo výške 85 eur, vyzval žalobcu, aby preukázal v súdnom konaní, že si pred uzavretím zmluvy splnil svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Žalobca predložil súdu listiny, z ktorých zistil, že žalovaný mal štyri splátkové operácie, kontrakty odmietnuté, dva existujúce a tri predčasne ukončené. Žalovaná zmluva bola uzatváraná dňa 17.09.2014, pričom je zrejmé, že pred týmto dátumom žalovanému odmietli poskytnúť štyri spotrebiteľské úvery a dňa 26.08.2014 bola odvolaná kreditná operácia. Ďalej zistil, že žalovaný mal ku dňu uzavretia žalovanej zmluvy dlh na nesplatených splátkach v celkovej výške 9 879 eur, pričom mesačne platil na splátkové operácie sumu vo výške 206 eur. Vzhľadom k príjmu žalovaného na zmluve o úvere vo výške 470 eur, po odpočítaní všetkých splátok, ktoré platil, by mu zostala mesačne na živobytie suma 35,76 eura, čo je oveľa nižšia suma ako životné minimum. Preto z takto vykonaného

dokazovania mal za ustálené, že veriteľ poskytol žalovanému úver s tým, že vôbec neanalyzoval domáci rozpočet žalovaného, akú sumu platí v súvislosti s byvaním, náklady na stravu, v súvislosti s dopravou, neanalyzoval stranu príjmov, výdavkov žalovaného vo vzťahu ku konkrétnemu úveru. Preto mal za to, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom s nesplnením tejto povinnosti veriteľa sa spája aj sankcia v podobe straty oprávnenia, vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, keďže sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj z tohto dôvodu je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru absolútne neplatným právnym úkonom, pretože toto odporuje zákonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP a žalovanému, ktorý mal v prevyšujúcej časti úspech rozhodol, že mu priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,74 %.

2.1. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, a to vo výrokoch III. a IV. z dôvodu ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že k údajnej neplatnosti zosplatnenia úveru listom zo dňa 15.1.2018 právnych predchodca žalobcu upozornil žalovaného je v omeškaní so svojím záväzkom a táto listina bola adresovaná žalovanému dňa 16.1.2018, o čom predložil podací hárok. Následne právny predchodca žalobcu adresoval žalovanému listinu zo dňa 12.2.2018, označenú ako Výzva na úhradu dlžnej sumy, na základe ktorej právny predchodca žalobcu zosplatnil úver, a táto listina bola žalovanému adresovaná dňa 13.2.2018, o čom predložil ako dôkaz, podací hárok. Z týchto listinných dôkazov je nesporné, že si splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre platné zosplatnenie úveru a jeho následné postúpenie na žalobcu. Súd prvej inštancie preto nesprávne vyvodil, že zo strany žalobcu nebol predložený žiadny hodnoverný dôkaz, ktorý by preukazoval, že tieto listiny sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Ak mal prvostupňový súd za potrebu zisťovať, či právny predchodca žalobcu zaslal žalované listiny, keď mu nepostačili listinné dôkazy predložené žalobcom, mal možnosť osobitne požiadať a dopytovať Slovenskú poštu o tieto informácie.

2.2. Pokiaľ ide o tvrdenia súdu, že právny predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou uviedol, že tieto závery súdu nie sú správne. Je nesprávne konštatovanie súdu, že žalovaný platil okrem splátky vo výške 228,76 eura, dohodnutú v zmluve o úvere, aj ďalšie splátky vo výške 206,- eur, a že mu následne ostala suma, ktorá je omnoho nižšia ako suma životného minima, nakoľko úvery, ktoré mal žalovaný pred poskytnutím úveru, na základe úverovej zmluvy, boli medzi ním a právnym predchodcom žalovaného, splatené práve poskytnutím úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotnej úverovej zmluvy, v ktorej sa v bode 2. uvádza, že žalovaný žiada o splatenie záväzkov v banke, alebo v inej spoločnosti, pričom zároveň sú tam presne špecifikované, o ktoré záväzky sa jedná a tieto boli právnym predchodcom žalovaného, poskytnutím úveru splatené. Tým sa mesačné splátky vo výške 206,- eur, ktoré uvádza prvostupňový súd v podstate upravili na sumu 228,76 eura. Z toho dôvodu sú úvahy a domnienky súdu prvej inštancie o zostatku sumy po odpočítaní splátok záväzkov žalovaného mylné a nesprávne, v dôsledku čoho súdu prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj skúmanie bonity žalovaného zo strany právneho predchodcu žalobcu.

3. Žalovaný ani osobitný subjekt sa k odvolaniu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 150/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku – ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a podala ho strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie v intenciách vo veci riadne zistil skutkový stav a vec správne posúdil i po právnej stránke. Nakoľko odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, využijúc postup podľa § 387 ods. 2 CSP, sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd udáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právnej závery a tieto i primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia

príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi, uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť kladie zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

6. Na tomto mieste odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Predmetná skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Taktiež postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce predložil zmluva o postúpení pohľadávok, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi.

7. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

8. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

9. Podľa § 525 ods. 1 a 2 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi, alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

10. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565, najneskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, aj keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote, nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ZoB), ak aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka, alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom, len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal svojho nároku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.4.2021 pod číslom I./2021 medzi postupcom Poštová banka a.s. Bratislava a žalobcom, na základe ktorej postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému.

13. Vo výzve zo dňa 15.1.2018, právny predchodca žalobcu vyzval písomne žalovaného, aby zaplatil pohľadávku, ktorú má veriteľ voči nemu, vyplývajúcu zo zmluvy o úvere, a ktorá je viac ako tri mesiace po lehote splatnosti, vo výške 2.592,81 eura, v lehote 15 dní od doručenia výzvy. K tomuto právny predchodca žalobcu predložil aj podací hárok, na základe ktorého uvedená výzva bola doručovaná žalovanému dňa 16.1.2018. Právny predchodca žalobcu ako veriteľ dňa 12.12.2018 oznámil žalovanému, že zmluva, ktorú s ním uzavrel, sa stala predčasne splatnou ku dňu 12.2.2018, a preto vyzval žalovaného, aby sumu vo výške 16.143,47 eura zaplatil do 10 dní od doručenia oznámenia o zosplatení. K tomuto predložil podací hárok, na základe ktorého mal byť tento listinný doklad doručovaný žalovanému dňa 13.2.2018. Súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcu

pred postúpením pohľadávky terajšiemu žalobcovi, nedodrжал zákonné ustanovenie § 53 ods. 9, ako aj § 565 OZ a právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 49 OZ. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd plne stotožňuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na ust. § 45 ods. 1 OZ, na ktoré sa odvolával i súd prvej inštancie, podľa ktorého, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j., že sa dostane do sféry jeho dispozície. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“, nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby, oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Adresát úkonu musí nadobudnúť objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Podací hárok, ktorý žalobca predložil v konaní, nepostačuje a žiadnym spôsobom nepreukazuje, že zásielka sa dostala do sféry žalovaného. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že princíp doručovania právnych úkonov, ako podmienka ich účinnosti, vyplýva nielen z ust. § 45 ods. 1 OZ, ale je aj jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene, alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov, dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby adresát mal minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť – ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou, významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť poznať jeho obsah (musí dôjsť do dispozičnej sféry). Vzhľadom k uvedenému je potrebné konštatovať, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, a nepodarilo sa mu preukázať platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Nemožno sa stotožniť s námietkou žalobcu, že ak súdu prvej inštancie takéto listinné doklady nepostačovali, mal sám vykonať dokazovanie dopytom na Slovenskú poštu, pretože súd prvej inštancie v konaní v sporoch s ochranou slabšej strany, čo je i v danom prípade, v zmysle ust. § 295 CSP, môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré „spotrebiteľ“ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V danom prípade však, ak chcel žalobca preukázať svoje tvrdenie, mal sám navrhnúť vykonanie takéhoto dôkazu, pretože súd bez návrhu vykonáva dokazovanie len v prospech spotrebiteľa.

14. Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach, v zmysle ust. § 387 ods. 1,2 CSP, ako vecne správny potvrdil. Len záverom odvolací súd dodáva, že nebolo potrebné sa už potom v rámci konania zaoberať i námietkou, či veriteľ pri poskytovaní úveru postupoval s odbornou starostlivosťou, čo sa týka bonity klienta, keďže prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu. Takéto dokazovanie by bolo na mieste v prípade, ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný v danom konaní.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP a v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v odvolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli, čím je dôvod na aplikáciu ustanovenia článku IV. OSP.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).